

НА ГОСТИ НА ДЪДО КОЛЕДА

Миткови имаха голѣма кжща — най-голѣмата въ село. У тѣхъ живѣеше учителката съ момченцето си Владко. Дветѣ деца бѣха винаги заедно. Предъ коледнитѣ празници Владко показва на Митка книжка съ много картинки. На една отъ тѣхъ имаше нарисуванъ бѣлобродъ старецъ, натоваренъ съ голѣмъ кошъ. Въ коша имаше какви не хубави играчки.

— Това е дѣдо Коледа, — рече Владко на Митка. — Той носи подарѣци за децата. Цѣла нощъ срещу Коледа той ходи отъ кжща въ кжща и носи на децата подарѣци. Лани той ми донесе тази книжка и кутийка съ цвѣтни моливи. А тази година мама казва, че ще ми донесе още по-скжпи нѣща.

Митко лежеше дома въ леглото си. Бѣше нощта срещу Коледа. Той мислѣше за Владко, за подарѣцитѣ му и за дѣдо Коледа. Владко бѣше казалъ, че дѣдо Коледа живѣе въ гората, въ свѣтълъ палатъ. . . и че който има здрава шейна би могълъ да му отиде на гости и добриятъ старецъ го дарявалъ каквото пожелае.

— Ахъ, шейна, — мислѣше

си Митко, а клепачитѣ му тежата-тежата. — Шейна, хубава шейна. . . звънчета. . . камшикъ! . . . Но ето, стори му се, че нѣкой откrexна вратата и приближи на прѣсти до него. Митко отвори очи и погледна. Предъ него стоеше Владко. Той му направи знакъ да мълчи, хвана го за ржка и го изведе вънъ. Митко изтрѣпна отъ радостъ. На двора стоеше хубава висока шейна, не както тѣхната, а сжщо като онази, изписана на Владковата книжка.

— Качвай се, ще идемъ на гости у дѣдо Коледа, — рече Владко. Митко скочи въ шейната. Скочи и Владко и полетѣха. Лети шейната сама, прѣска снѣгъ въ очитѣ имъ, но тѣ не искатъ и да знаятъ.

Изгубва се селото, чезне полето, а тѣ все препускатъ.

Стигатъ до гора. Отминаватъ много дървета: дебели, високи, отрупани съ снѣгъ. Най-сетне спиратъ предъ висока скала.

— Слизай, — казва Владко, — тука е!

Митко влиза и гледа — та това не е никаква скала, а стрѣха. Стрѣха съ дебели ледени висулки. А посрѣдъ висулкитѣ врата.